

[Transcript] Čestmír Strakatý / Zdeněk Pohlreich: Je to tu úplně blbě. Kdo minulost nezažil, neměl by ji řešit. Už skoro nevařím

Tady je Čestmír Strakatý, vítejte u dalšího dílu mého podkástu, díky moc za všechnu podporu, kterou dáváte na hero-hero.co lomenu Čestmír Dnes, jen mým hostem, šév kuchar a podnikatel s deněk po rajch.

Vítám vás, do příjem.

Dobrý den.

Moc děkuju, že jste přišel.

Já děkuju za pozvání.

Vaříte ještě vůbec někde?

Doba.

V restauraci už vůbec?

Málo.

Já vlastně vůbec, já spíš vohutnávám, nebo jako kolikuju nějaký ten važící procesu některých věcí, ale když tam vysloveně stále, jako v bílim, to už ne.

Takže určujete ten obecný směr, který mi dou, ať už imperial nebo next door, nebo diviny, taky možná dojistí míry, ale že byste se postavil tam za važiče indukční, jak jsem slyšel, a nějakým způsobem do toho sáhnout, to už neděláte.

Moc ne, ne, vlastně vůbec ne.

Ono je, jestli by to nebylo jak horší můj dneska, ne?

To je taky možný, taky možný, ono jako, samozřejmě, jako to je nepříjemná věc, když člověk, jako něco, co si myslel v osobi, že uměl dobře, tak mu to najednou do tí ruky nějak padá nějak divně, a tohle je takto nepříjemná věc.

A to už by se dělo, myslíte?

Já se myslím, že asi, jo, já prostě, asi bych ani už to neustál, jako do slova do písmené, jako, že bych se tam aktivně na tom podílal, jako, asi ne.

Jako ten stres, a ten tlák, a to však... Spíš ten čas, a spíš to v fyzikálná ročnost, jeho toho, jako prostě, 12 hodinovou ších tů si dáte, jako jednou, to nevím, to nech asi není, co stá.

Je tohle tak kuchaře náhodně věkově limitovaná, já jsem nedavno slyšel v těch diskuzích o odchodu do důchodu, který jsou teda úplně jako mimovežný, ale tam jim ho chodem mluvilo pár, jakoby kuchařů už říkají, že vodnici neumějí přestavit, že by to prostě dělali do těch 65, 7 a 60, a tak dál, že prostě to je úplně jako nemožné.

Jako, jestli se bavíme, bylo fyzicky, psychicky náročný povolání, tak kuchař si myslím, že mezi to jednoznačně patří, a já jsem učité někde řekl, že kuchaři by to měli mít jako baletáci, že jo, který chodí v 45 a je fakt, že je pár vímek, kde ty lidi to dělají, jako by, relativně dlouho, ale myslím si, že to není tak, že by jako aktivně stáli a parřili tam, jako vysloveně takový ty přev kuchaři, který mě je to jako mě,

že jo, tak jako už tam nestoji u toho, to prostě ani nejde. Myslím, že všichni se to v čase nějak, jako prostě překlipy, takže...

V čase to oziromí.

Že ty dobrý šev kuchaři, myslím, že má jednou jedinou velký úkol, naučité o ty svoje podřízení, je lípné, što u mě oni sami ideálně, aby měli klidnější spaní a klidnější život.

Nechybí vám to?

Nechybíme to, a já jsem si to tak zhodnotil, že prostě moje kucharskej čase s ním vůsobem naplnějila. A jako ta akce, mě stačí to, co zažiju, už tam příduvá jako u kontrolu, návštěvu nebo

[Transcript] Čestmír Strakatý / Zdeněk Pohlreich: Je to tu úplně blbě. Kdo minulost nezažil, neměl by ji řešit. Už skoro nevařím

podívat se, nebo jsem tam, to mi je bohatě stačí, ale že bych tam jako mám takový záblesk, si říkám, já bych si skusil trolej, onolej, ale pak jako zvítězí zdravý rozum.

Co byste si skusil, když je říkáte?

V některé věci, když vidíme, jak to ty kluci dělá, tak si říkám, že bych měl nějaké nápady, jak to udělat jinak, nebo něco, co jsem někde viděl, nebo něco, když by to stálo za vyskoušení, ale pak se jako na sílu přemůžu a snažím se jim vysetli, co jsem viděl a nechám je samotný, aby tou kreativní myšlenkú nesly jako oni.

Darí se to posuvat dál, tak jak byste si třeba přál ty myslím a gastronomii v těch vašich restauracích, darí se to ve nějakým novým sněrem, nebo je tam ta tradiční linka řekněme důležitější.

Tak já si myslím, že všechny te restaurace má nějakým způsobem u danej svojí koncept a danej způsob tý práce a máme nějakou klientelu, která má nějaký očekávání a tom se snažíme vyhovět. Ale samozřejmě zrovna v tůle tu dobů, nebo tenhle poslední rok hodně řešíme to, aby jsme úplně neustrnouli a snažili jsme se nějakým způsobem fudu i výjet, aby se z toho vaření nistala proti kluki, které tam jsou úplně úplně na rutinále, mělo to v sobě nějaký kreativní náboj.

No já si právě říkám, jestli restaurace ty vaše, ale asi nejenom, jestli vlastně je tam prostor pro experimentování, jestli když vy říkáte, že něco vidíte a slidujete zahraniční, slidujete trendy, slidujete co jenový, co je moderní, jestli máte možnost to třeba jako implementovat.

Máme, ale samozřejmě musíme mít na paměti, že ta restaurace má nějakou tvář, nějaký vypadá, když to zapadá do konceptů proč by ne.

Ten gastrosvět je hodně liberální v posledních letech, takže každým můje úplně jedno, jestli náhrou fitelské restaurace, použijete, já nevím, dám příklad japonského vězí, prostě to lidi chějí tu dobrou věc a já na tom nevidím vůbec ní špatnýho, ale na druhý straně tam pořád musíš důstat ty signature věci,

že o kůli, kterým tam prostě chodí, ta větší na techníno. Jako experimentovat, můžete, ale musíte se jako ovládat, můžete se zbláznit jako ze dne na den, že já nevím,

uděláte celé jmeny, jako třeba veganských řekl. Jasně, ale třeba udělat z toho ne ve nějakou molekuární kuchyni nebo něco takového,

jako úplně v absolutním trendu řekněme, to asi ani nechce. To asi ani není blízky, ani mě to jako nebaví a to,

když se niláta současná vysoká gastronomie, abych řekl, tak to je něco, co ke mě úplně jako nepromlouvá,

takže bych se tím chtěl, že bych se o to chtěl pokoušet a jsou tam věci, který jsou objivuhodní, jako z technického hlediska, ale podle mě je to příliš, řekl bych tak výtrochu,

až terylní chvílami. Čele, je to něco, co vás třeba baví vidět, baví zkusit, ale nebavilo by vás to vařit, nebo nebavilo by vás to pro vaše koncepty.

Asi tak, pro mě je to jako biznesové, je to pro mě nepoužitelný, bavím je to jako z kucharskýho pohledu, se podívat takto i na jiné lidi,

jaký mají nápady, jakou mají tomu motivaci, pak to může člověk, jako samozřejmě zvážit a říci je to pro mě,

pro mě není to pro mě, některý ty věci ho, některý ty věci ne. A co třeba z toho, co je teď někde svěží nový, vás baví,

ale zároveň si říká, že to je kontra nechcete? No, já jsem jako těžce asi v tomhle, ne myslím, že jsem úplně konzervativní,

[Transcript] Čestmír Strakatý / Zdeněk Pohlreich: Je to tu úplně blbě. Kdo minulost nezažil, neměl by ji řešit. Už skoro nevařím

ale jsem toho názoru, že jako všechno dobrý, už jako vymyšlený. A dobře všechno to stojí na té základy,

který vznikli před X, desítka malé, si myslím. A teď ta opravdu ta odkují z jin, taková, jako tom říkáme, zjednodušeně myšlinská, tak je strašně moc vo technice, je to hrozně moc vo prezentaci,

je to hrozně moc vizuální a hrozně moc se tam prodává ta práce a ta technika.

A já mám rači kuchy, která stojí na výc, na tých surovinách, třeba jeho. A dobře, já považuju za obývůvodný spracovat, když si to přeženu hodně, tak mrké v naštiri různí způsoby na jednou talíři,

ale mě to připadá, zbytečně okázalí a já jsem prostě toho názoru, že je to furtino mílo, že to není prostě, že to nemá bejt zaž tak velká exhibice.

Je to také pompe z ní možná, takové nafrněné trochu.

Takový pretensis, jak říká, a blíše, než jo, takový prostě, myslím, že to zbytečný s ní způsobem, protože já nechci obdivovat toho, jak je šikovný ten kucház, mě zajímá, jak to hutná.

Takže takové různé kouřové efekty a podobné věci, to jsou věci, které jsou vlastně navíc.

Tak každý má nějakou potřebu se vyjádřit, já si nemyslím, že toto jídlo udělá úplně lepší, ale... Zážitek.

Je to nějaká, jo, fajn, já myslím, že dnešní fajn dining, nebo jak se to můj říká, zážitková gastronomie, v tom, že tam byte jednou za rok, jednou za život prožít něco, co byste jinde jako neprožil.

Zaplatíte za to dobře.

To je samozřejmý, to musíte, ale tak jako to se na druhou stranu není to zastak moc dražší, než lístek na plestřeba, nebo do divadla, nebo něco takové.

Je to prostě even, jdete tam, jdete to zažít, jdete to vidět.

A jako každá zábava, to má mít podle mýho názoru nějaký hranice.

Jo, ale říkám, to je s věkem, a já už dneska prostě nejsem ve věku, že bych tam chtěl sedět 3 hodiny a jít z 25 různých hodů.

Já to můj nefandím.

Takže pro mě ta leta kategorie je trošičku navíc, abych tak řek, jakoliv prostě jsem obrovský obdivovatel toho, že te lidi to prostě dokážou udělat.

Ono jako chápu, co říká, na druhou stranu takový ten druhý aspekt, který vede k tomu, že člověk je neustále překvapován v tom večeru,

je tak něco, co má třeba svojí hodnotu,

ale zároveň jako to není něco, co by asi stechtěl každý týden.

Tady, když už jste to jednou viděl, tak už to víte, že jo, a to prostě už to stačí, že jo.

Zatím, co já nemám problémí bmcí nů dvakrát do restaurace, kde mi chutnalo nějaké jídlo,

tak já takovou dlešou jako prostě dvakrát větřech dnech jako nepotřebu.

V Česká restaurace takové, řeklíme, myšlenská nebo myšlenský výběd a podobné věci.

Ostatně i diviny smá byba, jestli se nepletu.

Tak ty ještě nejsou ty pretendšasty nafrněná trošku.

No myslím, že pár míst by se dalo jako najít,

[Transcript] Čestmír Strakatý / Zdeněk Pohlreich: Je to tu úplně blbě. Kdo minulost nezažil, neměl by ji řešit. Už skoro nevařím

kde se tomu trochu blíží.

Jako je to řešá field, nebo...

A já nechci samozřejmě koumenovat, protože by to ne...

Protože já si teda myslím, že to řešá field,

není úplně pretendšasty, to si myslím,

když jen tam ti toho dle trendů míraznější.

Já vím, že je to jedna z těch myšlenkových.

A zároveň tam taky mají trochu show.

No, ale tak jako myslím, že Radek to máš,

to se jdu pod kontrolou.

Myslím, že měl v období, kdy možná to bylo trochu až...

Tymhle směrem, ale kdy jsem tam byl na posledce,

už já nevím dva roky, tak jsme vědli úplně normální,

perfektně jako uvařenej v obět,

bez nějakých takových letech ekstravěcí.

Ale učitě by asi,

jak je dneska ta vazba na ten svět strašně blížká,

krátká, jedným kliknutím na telefon,

tak samozřejmě hromada tých lidí se zhlídne

v tom, co dělá třeba někdo jiné,

nebo se prostě z rozhodnou,

že to budou dělat z působem,

který má být jakoby nové,

nebo zvláštní.

Já jsem toho názoru,

že to má sloužit tomu hostové

a nemá to zase až tak strašně moc sloužit

tomu kucharskému ego.

Když už si za to jedno prostě chcete

nechat zaplatit, tak ten host prostě musí jít spokojné.

A každý ho spokoje něco jiného,

já říkám to,

já neříkám, že to je špatně,

jako každá věc,

je to krok v před

a vždycky potom nezůstané

jako úplně všechno,

není zapotřebí to brá,

takže je to jako konec světa,

že je to daný, když jste zmínil

molekulární kuchyň, kdo dneska ví,

že o co byla, o co bylo to,

že to patnáste stará věc.

[Transcript] Čestmír Strakatý / Zdeněk Pohlreich: Je to tu úplně blbě. Kdo minulost nezažil, neměl by ji řešit. Už skoro nevařím

Jeno.

Je to vlastně už starý, to je pravda.

Elbuli neexistuje,

že jo prostě našťestí Albertadria,

že jo, který je feranů v Bratr,

tak pořád ještě provozuje restauraci

a já ho považuju za jedno

asi jednej lepšího kuchaře

jako v současnosti.

A z kvělí nápady jenom škoda,

že prostě to v strašně slib mě se

vyvíjející jeho imperium,

který měl v T-Barceloně padlo

že jo všechny ty,

já říkám, pro mě nejsilnější

restauráční zážitek mého života

byla návštěva tikec Albertadria,

která prostě byla v Arceloně

mohou vlastně něco, co byl.

Já považuju za obrovský moderní

technicky skvěle zpracování,

ale ještě fuljt v takovém tom stylu

jako jednoduchým, kde tam můžete přijít

a víte za co platíte.

A je tohle váš

vzor, nebo nevim,

je to to správný slovo,

k tomu byste třekněme zhlížel.

I jako

v chlapovém věku,

že by měl v někomu zlížet,

jako...

Jak můžete aspirovat?

Jako Albert je strašný, jako borec.

Je to fakt

je to skvělí.

Kdyby znova říkám,

teoreticky, když se to nikdy nestané,

kdyby existoval tikec,

tak já bych byl ten,

kdyby si tam dělal rezervaci

a jel bych tam kulitom.

Protože to je po všech stránkách,

[Transcript] Čestmír Strakatý / Zdeněk Pohlreich: Je to tu úplně blbě. Kdo minulost nezažil, neměl by ji řešit. Už skoro nevařím

to splňuje
mojí představu o tom,
jak má fungová restaurace.
Ono to takhle občas je, ne,
že lidé tohle dělají,
že si vyberete restauraci někde,
uděláte si rezervaci a pak si vokolo toho napánujete
výlet, protože tam je nějaká...
Takhle to děláme my.
Dvuhvězdičková, trohvězdičková restaurace
nějaká vyhlášená a...
Takhle to děláme my,
kdo nějakého gastro, jako místa
a ve muty kluky
ze všech tych restaurací,
o které byla řeča, jdeme tam prostě na dva dny
a jdeme se podívat do jedný,
jako třeba super restaurace
a pak spíšem je na něco,
co není až na takovýmhle...
Kde jste na poslede byly?
Na posled jsme byli ve Španilsku,
v Valenci.
A dobry?
Pantastický, to zkvělí, jako prostě...
To je...
Já to mám rád, ale
není to tak, že bych,
kamarády, který jsou všchopný,
je to za dva dny, jako 4 mišelinky,
to není můj případ,
mě to stačí jednou
za dva dny,
já si s toho vyberu, co potřebuju.
A kdy se podíváme,
není
to jídlo, které
je teď v těch tohle restaurací,
a teď nemyslím mišelenské,
myslím prostě kvalitní restaurace
v Česku obecně,
a je už...
Půjde ještě dražší.

[Transcript] Čestmír Strakatý / Zdeněk Pohlreich: Je to tu úplně blbě. Kdo minulost nezažil, neměl by ji řešit. Už skoro nevařím

Je jako drahý,
jako co je drahý.
Já myslím, že
je to odrazem toho,
jaký je ten trh, jaký jsou vyceny,
a kdyby nám někdo,
kdyby jsme dokázali přizít na níších cenách,
tak budeme jako účtovat
níšší ceny, ale
prostě není to možný
a my platíme za hromadu
surovin, třeba dneska už větší peníze,
platí indy v Evropě
a ty lidi vlastně už platíme
taky úplně stejně
a nebaví sevo energi,
chouši je po všem možním,
my prostě v stupi
platíme prostě Evropské ceny
ve všem.
Platilo toho, že
ta práci byla lednějši,
to už dávno pravda není,
ale ty suroviny prostě stojí úplně stejně,
takže si je to moc drahý,
je to...
je to blbou větou, tak by řekl
bez peněz do hospody, ale se vždycky říkalo
a prostě každý si musí
svobodně rozhodnout, když si tam chce být
si mu to stojí za ty prachy,
nestojí mu to za ty prachy, někomu
stojí za ty prachy, že si
stahuje hry nějaký, někde
nebo muziku, někomu stojí za to,
já nevím, při zaplatit
přesko kpadákem, někomu
stojí za to, si zaplatit jídlo prostě
v restauraci, takže
naštěstí Česká Republika je plná
ten cenovej pros ptyl je prostě
bobrovské, takže
každý si může vybrat.

[Transcript] Čestmír Strakatý / Zdeněk Pohlreich: Je to tu úplně blbě. Kdo minulost nezažil, neměl by ji řešit. Už skoro nevařím

To jistě. Jste zmínil ten Covid,
který
par restauraci nepohybně odneslo
mimo jiné ta, kterou jste zmínil
tílec, ale asi i v Česku
tedy, že ta druhá
krize, řekněme,
to jste taky zmínil, ceny energi
ceny vlastně všeho, lidé
jsou na tom trošku hůž, než na tom byli
máte poci, že to znovu odnesou
také restaurace, že to
ten biznis prostě nemůže taky
unest. No odnesou to
vesnické hospody, jako jeno značně
jsem, že už je to děje, jako restaurace
jako na vesnicích, si myslím, že jako
to bylo mi hodně těžký
jako nebo
se na to prostě všichni vykašlout, takže
prostě nějakým způsobem
je tady nějaká realita
ekonomická
vůbec jako taková, a myslím si,
že
můžete to
někdo odnese, to je jako úplně jasný
bez diskuze.
Nejto dobře.
Já se stovo radovat, neumím, jako já
prostě vždycky
vždycky ještě vidím
za tou restaurací, ještě
ten lidský nějaký model
nebo toho človíka, který tam
prostě do toho investoval, ty naděje
tu práci, ty práci je a všechno možný.
To možný, zároveň se hodně říká
v restaurací přílež, kde bych byla
hlavina, možná by to bylo líp, už je vyleby
se taky a
možná líp.
Jo, tak

[Transcript] Čestmír Strakatý / Zdeněk Pohlreich: Je to tu úplně blbě. Kdo minulost nezažil, neměl by ji řešit. Už skoro nevařím

já nevím, já si myslím, že restaurací
všeske louplice je voupřavdu hodně
statišticky učité
hodně, na počet obyvatel
dokonce, si myslím, že strašně moc.
Ale
já asi nejsem ten, kdo má
rozhodnout to, kdy už je to dost
a kdy už to není dost, myslím,
že je to rozhodné ten trh, kde je
vyšší souce ze všechny
a rozhodnout to ty zákazníci
a to je poště
udržej se ty nejlepší, nejsilnější,
nejhitřejší, ty, který si to uměli
nejlíp dohodnout
a tak dále, který si uměli
zafixovat ceny energii, buvic o všechno
ostatní, o tomu dneska musíme počítat.
Silnější přežije.
Je to jako v přírodě.
A jak vnímáte v tu dechvíle, jste
velpoměrně kritický v covidu
k roli státu, kroli vlády?
Jaký vnímáte ted?
Jako myslíte jak?
Jaký vnímám ted?
Dělá dost.
Je pro vás pozitivním hráčem
v celém tom příběhu.
Jsi se baníme o té krizy,
jako vedka nebo o tohle?
Já bych to řekl takhle.
Já si myslím,
že
když si prostě věřil je na to,
že to můžou řídit, tak jak nám ukážeme,
jak dobře to umějí řídit.
Ukázaná platí
a
myslím si,
že to, co se bude hrávat
třeba v tuhle chvíli

[Transcript] Čestmír Strakatý / Zdeněk Pohlreich: Je to tu úplně blbě. Kdo minulost nezažil, neměl by ji řešit. Už skoro nevařím

vokolo penzí, jako
když si mě dotýká, samozřejmě o krajově
starobní luchoce,
tak si myslím, že je
to jako hodně silný tabák.
Jak si myslíte?
Níče o nic se rozhodnout,
že to je jinak,
než určuje zákon
nebo jak je to určené
a neby v nějakým programovém prohlášení
jako mří, jako
děsný, jako
nechtěla být do tomu zabředávat,
je už se vokolo, s týšel jsem vokolo toho
i od lidí, v okraji bych to už nečekal
pár neakceptovatelných výdoků.
Jak se myslíte?
Typický, že jako tý lýplacený luchoci
s většíma penzema, by teda měli
se jako úzkrovně tá a
neměli by si nechat přidat.
To je pravdě.
To jako myslím, že je divný.
Ale chlapci se rozhodli,
jak se rozhodli,
asi to pude k soudu ustavnímu,
vidíme jak to dopadne.
Nejdevo ty peníze, myslím si úplně
zasta tak strašně moc,
mě asi úplně třeba ne,
ale pro někedy lidí je to prostě důležitý
a samozřejmě to,
jak jsou ty pravidla dobré
a dobře nastavené,
se rozhodný až vokam,
že kuduje nepohodlný je splnit.
Hm, hm, asi nebyli
dobře nastavené.
Nevím, možná,
že jo, možná, že ne, já nevím.
Samozřejmě všechny ty lety věci,
kde se automaticky valorizuje,

[Transcript] Čestmír Strakatý / Zdeněk Pohlreich: Je to tu úplně blbě. Kdo minulost nezažil, neměl by ji řešit. Už skoro nevařím

automaticky se ty věci upravují,
na
tak jsou nebezpečný sami o sobě,
ale jako
řeku, že to nebylo asi úplně
pro zíravé jako nastavené
a mělo to být asi udělané jako jinak.
Ale
nastavit to tak, že
za to, že jedí rád odraz počtu
můžou důchod si
příjem v poněku to jako
příliš, jako to dí.
Hm, hm,
lidí vás vnímají jako
autoritu do istémili.
Já to často čtu v reakcích na
v podstatě všechny rozhovory s vámi,
jak už moje nebo jiné.
Ty komentáře tam vždycky takové jsou,
že vy jste ten člověk, který to říká,
jak to je a že máte ten rozum
v zkušenosti.
Vnímát nějakou svojí
zodpovědnost v tom ohledu, nebo
jak tom přistupujete?
Tak já jako
rozhodně v sobě
nenosím jako touhu
jako
zařídít lepší svět
nebo něco takového, já prostě říkám
svoje názory, tak jak si to
myslím často
hlasitě jen možná než by
bylo chytrý a
politicky korektní, ale
jako
já něco pamatuju před senom
po tom světi už nějaký pátech hodím a
tak jako
nemyslím si, že
spouštá

[Transcript] Čestmír Strakatý / Zdeněk Pohlreich: Je to tu úplně blbě. Kdo minulost nezažil, neměl by ji řešit. Už skoro nevařím

prostě když si myslím, že je to
jinak, tak to řeknu,
ale si jsem za to
zodpovědný, nejsem za to zodpovědný,
já si říkám prostě, co mě napadne,
já jsem jenom prostě
v hospodské, tady z Prahy
a si můžu říct, co mě napadne
to to jistě, ale spíš se tam
na to, jestli vnímáte,
že ta slova mají nějakou sílu
protože slova vždycky mají
nějakou sílu a vy jste člověk,
který je hodně slyše, ta část
lidí vám naslouchá
a baví je vás poslouchat
a tak dále
ať už vaše pořady nebo
různé rozhovory a tohle všechno,
tak jestli si říkáte, tak
možná bych měl
tak mám
půjce bezáhovy
mám půjčky bezáhovy
určitě rozhodně to liní
tak, že bych na veřejnosti
prezentoval všechno, tak jak to vidíme,
jak si to myslím, protože
můžná škoda?
Vám myslím, že ne, moje škoda to určitě
není a jako tak jako
v dní mám nějakou realitu,
v který se pohybujem, v který žijeme
snažím se tomu způsobit svoje chování
a snažím se tomu
způsobit nějaký svoje eventuální
angaž má v nějakých věcech,
takže snažím se zásadně
zůstat, které jako
mimo politické, jako
dění vlivy a něco takového...
A kdybyste měl říkat věci, tak jak si je myslíte?
Tak o čem byste mluvil?

[Transcript] Čestmír Strakatý / Zdeněk Pohlreich: Je to tu úplně blbě. Kdo minulost nezažil, neměl by ji řešit. Už skoro nevařím

Ne, přesně zřád, co byste říkala, ale o čem byste?

A ono by to bylo fuct stejný, protože samozřejmě

já jako prostě

vnímám

ty věci, ten sú časnej svět

tak, že

že s tady děje stačná spoustavěcí,

který jsou úplně velkde

a

vždycky si kladují tu v otázku,

jakoliv mě to může být asi jednou úplně

ve finále, tak si říkám,

jako, jestli by to nestálo zaskutečně

jako rozumnou,

jako debatu

fundovanou

a po prvdu lidí, který

mají něco hlagé, jako jo,

ale

samozřejmě chápu, že s tímle myšlením

vždycky si vždycky si vytvořit

svůj svět,

do kterého ty lety

jako různé nápady

dnešní a zítřejší

a pozítřejší, jako úplně nezapadají

a tady skůze by byla očem,

která by byla těch chytrý hlav

já si myslím, že

skutečně bych jako řešil

příčiny a ne řešil bych následky

jako řešíme, jako já navím, teď jsme se

bavili o té benzy, nebo o tehletech

věci, myslím si, že

jako

spousta věcí, který tady děláme

bychom

se měli jako skutečně

jako

bajskopní získat nějaký nadlet

a podívat se na to, jestli to, co děláme

děláme

správně, a jestli to je tak, jak to má

[Transcript] Čestmír Strakatý / Zdeněk Pohlreich: Je to tu úplně blbě. Kdo minulost nezažil, neměl by ji řešit. Už skoro nevařím

být, a jestli to náhoru, není zbytečně drahý
a jestli náhoru, by jsme třeba ty peníze
nemohli použít na něco jiného
a jestli prostě ten mejdan
který občas se předvádí
jako zveřenyňa
prostředkama a z různýma ty malé
rozhodnutí, aby se nedal řešit
jako nějakým větším, jako racionálnějším
a hospodárnějším způsobem
především, protože
takovou to si myslím, že je jedna z věcí,
která nás všechny trefí, co nevidějí
protože já osobně čekám
nějaký jako zvýšení daní
a všeho ostatního
a já mám
takový pocit, že ta země jako řízená
takže jsme si nastavili systém
já třeba si myslím, že není dokonalej
takto dokonalej
nebo dobrý, tak mě to připadá
připomíná takový jako lidí
vody do košes
kterého to teda protejká
a teď asi tam ty vody léjíc a výjíc
a on to tam podne drží
takže myslím si, že
v některých jako věcech si tady žijeme
můžná trošku jako si nad poměry
třeba bysme nemuseli
sralo ty věci
jako řídí ty jináka
ale to možně nechábu, že
že je to iluzé, že to asi neproviditelní
tak uvidíme
možná, že to uvidíte určitě
to uvidíte určitě
moc děkuji, že jste doposloukali
až jsem zbytek rozhovoru
nejdete na hero-hero.co.pl
a uslyšíte v něm třeba tohle
snáha, aby ti bohatí

[Transcript] Čestmír Strakatý / Zdeněk Pohlreich: Je to tu úplně blbě. Kdo minulost nezažil, neměl by ji řešit. Už skoro nevařím

vejron, ale měli by třeba jen
Lexus
a aby ti chudí všichni se taky mohli dojit
na ten voběd
to je kontáry zkuze se jako vyvede
myslím, docela intenzívně
tak jaký vnímáte?
To já myslím, že to je prostě cest staropekel
hlavně si myslím, že to ty lidi beroují
zbytečně vážně
taková je doba
Bytečně jako Sparta Slávi
tohle je dobrý, tohle je blbý
a Sparta nebo Slávi
no pravdou milujete svoj popularitu
bavíme sovotom na začátku
s ním říkal co vysky řeknu a co bych si říkal
že bych nemě říká
ale jo, jako mě to dělá dobře
samozřejmě daropitle každých chlapí ješit, ne
všichni to máme rádi
váš biznis a asi nejenom váš
změnil hodně
rozvoz
krabičky nám zachránili
abych tak řekl prdel
já vidím, že vás to docela bere
i takto spětně
milujete
můžete přijít.